

● TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO

QUỶ XUNG TỘI

Kỳ 50

MA VĂN LIÊU

(Phần 3 của kỳ 50)

Thấy Thời thao thao bất tuyệt kể chuyện; sợ anh mệt, tôi rót cho anh một ly đầy nước. Lợi dụng trong lúc Thời đang uống nước, tôi tranh thủ hỏi:

- Anh có tin những chuyện thuộc về “ma đưa lối, quỷ đưa đường” không?

Thời không trả lời ngay vào câu hỏi:

- Người trẻ tuổi và những người chưa từng trải sóng gió cuộc đời thường không chịu tin, nhưng ai càng lớn tuổi, càng trải nghiệm nhiều... hẳn thật, không bao giờ có thái độ xem thường. Kể dốt thường thấy mình thông minh, kẻ mù thường tưởng mình thông sáng. Nghĩ là chung quanh chuyện Bá, em tôi, lúc đầu tôi không mấy tin những chuyện ma quỷ nói chung, cho đến khi nghe thuật chuyện đi gặp Bà Cậu Hai Chon.

Tôi không có ý định bài bác hay gạt vắn Thời, chỉ là muốn bày tỏ rằng, tôi đang nghiêm túc lắng nghe những gì Thời kể. Nhưng Thời đã nói vậy nên tôi lặng thinh nghe tiếp.

Thời kể:

- Người lương, nhất là người lương xứ này, dành cho thầy đồng thầy bóng, tức các “ông cô bà cậu”... một niềm tin đáng kể. Khi gặp chuyện khó xử, khó giải thích hoặc nguy kịch... họ liền chạy đến nhờ hạng đồng cô bóng cậu này. Tuy có nhiều chuyện rất “bá xàm bá láp”, nhưng thỉnh thoảng cũng có chuyện mà ta nên ý tứ xem xét, không thể vội vàng phủ nhận.

Lẽ dĩ nhiên lúc này những người bên lương tìm ngay đến một bà đồng biệt danh là Bà Cậu Hai Chon. Đó là một người á nam á nữ, thân xác to kềnh là con của một tay đàn ông cỡ “đáng hộ pháp”, nhưng giọng nói lại là của một người đàn bà nhỏ nhắn; Bà Cậu Hai Chon còn hội tụ trong người nhiều sự tương nghịch kinh khủng, tương nghịch đến buồn cười; ví dụ Bà Cậu vừa nhai trầu bõm bõm đến nỗi lúc nào cũng đỏ chót cái miệng rộng hoác, vừa hút thuốc lá thơm hiệu Philip Moris phì phèo liên tục đến mức khói bay nghi ngút; môi son má phấn, mắt ướt mi cong, ông ẹo kiêu “yếu điệu thực nữ” là thế, nhưng tóc lại cắt ngắn kiểu “đờ-mi gạc-xông” (demi-garçon) (1); lúc nào cũng tỏ vẻ một trang anh thư khuê các mong manh đến độ “một chiếc lá rơi cũng làm em thảng thốt...” nhưng ít ai biết hề giận lên thì có thể hất một phát lăn long lóc cả một chiếc bàn chân đá cẩm thạch to đùng, xô nhẹ một cú đủ làm đổ ập cả một chiếc tủ đứng bằng gỗ cẩm xe cà chắc nặng trĩch... Nói chung rất khó xác định và dành cho con người này một giới tính hẳn hơi nghiêm túc trong hai giới nam nữ. Tuy nhiên “tài” gọi vong linh về nhập xác (lên đồng) và “tài” nói những điều thuộc về quá khứ vị lai của Bà Cậu Hai Chon thì thân diệu đến mức... linh sư đoàn thừa ấy lắm phen còn phải chịu xếp hàng để chờ tới lượt vào câu chuyện.

Khi thấy nhiều hiện tượng kỳ bí xảy ra tại nhà thờ Muồng Rền, nhất là khi thấy một nhà tu trẻ tuổi có những biểu hiện dị thường nguy hiểm, những người bên lương tư vấn cho một vài giáo dân họ đạo, rồi cùng nhau đi đến nhà Bà Cậu Hai Chon. Cũng phải! Giáo dân ở đây ít học ít hiểu, tin Chúa một mà ngán ma quỷ đến mười... nên họ đồng ý ngay tấp lự với lời đề nghị ấy của những người láng giềng bên lương tốt bụng.

...

Chỉ sau có vài giây, Bà Cậu Hai Chon rung mình lắc nhẹ đầu một cái đã “phán” được liền:

- ...Tao là Hồ Thị Tuyết Lệ, vợ thằng đại úy Thắng. Tao là chúa mẫu khu nhà thờ Muồng Rền... (tiếp theo là những tiếng rít qua kẽ răng nghe rất khó chịu)...

Theo lời thuật của hai giáo dân cùng đi với hai người bên lương, lúc ấy vừa nghe, ai cũng nổi da gà, dựng đứng lông tay lông chân, gằn như muốn nhảy lùi bỏ chạy vì thấy con ma “thiếu phụ bông con” là có thật, lại đang tiếp xúc trực diện chứ không còn nghe nói nghe đồn nghe tả... nữa.

Im lặng một lúc, một người bên lương hỏi:

- Chúa mẫu phải là “thiếu phụ bỗng con” ở nhà thờ hay không?

- (Nghiến răng trèo trẹo, nói rặc giọng phụ nữ) ... Tao chó ai!

Cả bốn người đều tái mặt.

Câu hỏi:

- Tại sao chúa mẫu chết?

- (Nghiến răng)...Thằng đại úy Thắng bỏ mẹ con tao đi với con đĩ khác. Không ai nuôi thì mẹ con tao chết chó sao! (Khóc rống lên).

Câu hỏi:

- Bây giờ chúa mẫu đang ở đâu?

- ... (không trả lời).

Câu hỏi khác:

- Tại sao chúa mẫu chọn ở khu nhà thờ?

- (Cười the thé nghe rất điếc tai)... Hai mẹ con tao chết tức chết tươi ở đó thì chúng tao ở đó; chúng tao muốn mọi người phải chết theo chúng tao!

Câu hỏi:

- Có phải năm người đàn ông treo cổ ở cây đa xà đều do chúa mẫu bắt... không?

- (Lại cười một tràng; chưa bao giờ nghe giọng cười nào làm người ta sồn tóc gáy đến như thế)...

Câu hỏi:

- Chúa mẫu đang làm gì với ông thầy tu tên Báu...?

- Tao và nam ấy đã thành vợ thành chồng! Nam ấy lấy tao hằng đêm!

Câu hỏi:

- Ở bên ấy... cũng chồng vợ được... hay sao?

- Ai được siêu thoát thì không cần. Những vong linh như tao rất cần người sống quan tâm đến. Cho nên ai dễ nhập là chúng tao nhập.

Một câu hỏi khác:

- Sao không bắt ai lại bắt một người hiền lành... vô tội... như vậy?

- (Im lặng... Lau nước mắt)...

Câu hỏi:

- Buông tha người ta ra có được không?

Một câu hỏi khác:

- Người ta là một thầy tu hiền hậu, người ta có tội gì mà bắt người ta chi... tội nghiệp?

- (Im lặng)...

Câu hỏi khác:

- Sao không bắt mấy thằng lính ác ôn ở đồn Xà Ngát kia! Tụi đó hãm hiếp đàn bà con gái hà râm như cơm bữa... đáng tội chết lắm chó! Sao không làm hại bọn đó mà làm hại người lành làm chi?

- (Bà Cựu Hai Chơn bỗng trừng mắt đỏ lừ, sùng sộ như muốn đứng lên ăn tươi nuốt sống tất cả những người có mặt; kinh khiếp làm sao cái miệng hoác ra xem chừng như có thể rộng đến tận mang tai, bà ta quát lớn)... Bọn đó thuộc quý dạ xoa, tao bắt làm chi nữa!

Hiện tại bốn người -hai lương hai giáo- có vẻ dạn dĩ hơn.

Câu hỏi:

- Vậy ra tất cả bọn ác đều là người của quý dạ xoa?

- Ủ! Chớ sao?

Nói thêm:

- Ai xâm hại tinh thần hoặc thân xác người khác đều là nạ quý... nặng thì la sát, dạ xoa nhẹ thì quý hán...

Câu hỏi:

- Đang làm người sống mà cũng là quý được sao?

- (Cười giọng rùng rợn)... Càng gây nhiều thù hận càng là quý... Cái tinh linh nạ quý đâu cần sống hay chết, âm hay dương, thế giới bên này thế giới bên kia...

Câu hỏi:

- Tại sao chúa mẫu bắt ông thầy Bái chi cho tội nghiệp?
- (Cười gằn)... Vì nam đó có duyên làm chồng của tao!

Câu hỏi:

- Có duyên là làm sao?

Bà Cậu Hai Chơn mắt lim dim nói như thú tội:

- Ai tin chúng tao, ai theo chúng tao, ai chơi với chúng tao đều là có duyên với chúng tao.

Câu hỏi:

- Một người âm một người dương sao kết chồng vợ được?

- ...

Câu hỏi:

- Chúa mẫu tha cho ông thầy có được không?

Bà Cậu Hai Chơn im lặng một lúc giả đờ như không nghe câu hỏi. Chị giáo dân lặp lại lời yêu cầu lần nữa cũng không thấy Bà Cậu phản ứng gì; khi câu yêu cầu được nhắc lại lần thứ ba, Bà Cậu Hai Chơn sùng sộ:

- Vợ chồng người ta... bộ muốn bỏ là bỏ hả? Con quý cái kia! Mày bỏ chồng mày thử coi!

Cuộc đấu khẩu bắt đầu gay gắt khi chị giáo dân tỏ vẻ cương lại. Dầu sao, tất cả cũng chỉ là những câu nói mang tính trả treo, đốp chát, lời qua tiếng lại... chẳng đi đến đâu! Vì nhóm 4 người đi câu đồng mà không hề có một dự tính gì trước cho quy củ, nên kết quả không có gì ngoài việc xác định thầy Bái bị “con ma thiếu phụ bồng con” ám nhập.

Khi thuật lại cho những giáo dân khác, mọi người bàn bạc và lên kế hoạch 4 điểm.

Một là báo tin ngay về cho cha sở.

Hai là lập tức phải đốn hạ cây da xà.

Ba là cắt cử những người khỏe mạnh và không biết sợ ma đến ngủ canh giữ thầy Bái hằng đêm.

Bốn là xin cha sở trừ ma, làm phép lại toàn bộ khu vực nhà thờ, đặt nhà tạm có Minh Thánh Chúa luôn luôn –ý thứ tư không phải do giáo dân ở đây, vì họ chân chất giản đơn và thiếu hiểu, nhưng do một giáo dân họ đạo lân cận nhân đến chơi đề nghị-.

Khi báo tin về cho cha sở mọi việc kể cả kế hoạch với 3 điểm còn lại, cha sở đồng ý đốn hạ cây da xà, nhưng thay vì bắt giáo dân ngày đêm phải canh gác thầy Bái thì ngài ra lệnh triệu hồi thầy Bái trở về nhà thờ chính; riêng việc trừ ma và đặt nhà tạm có Minh Thánh Chúa thì cha sở không chấp thuận vì lý do không người kề cận, gìn giữ và coi sóc cẩn thận nhà thờ.

Khi được tin cha sở phản hồi, giáo dân rất hài lòng.

Tại sao? – Vì từ khi phát hiện ra thầy Bái lâm tà bệnh, giáo dân nhiều lần báo cho cha sở -qua cha phó đến dâng thánh lễ 2 tuần 1 lần-, nhưng tất cả những thông báo kia đều chìm vào im lặng, không phản hồi, không một tiếng hỏi thêm.

Tôi ra hiệu dừng lại câu chuyện để hỏi thầy Thời:

- Tại sao lại có chuyện... bề trên thờ ơ như thế?

Thầy Thời lắc đầu:

- Đó là vấn đề! Rồi tôi sẽ kể tiếp và anh sẽ rõ. Thật ra tôi kể toàn bộ câu chuyện đưa em họ tên Bái với ý tứ cho ông biết tôi không còn niềm tin vào điều gì và vào ai nữa. Vậy thôi!

Tuy Thời nói vậy, nhưng lòng tôi vẫn anh ách tức:

- Hóa ra từ đầu đến giờ, giáo dân nhiều lần thông báo về nhà xứ, nhưng nhà xứ không quan tâm?

Lắc đầu thay cho gật đầu, Thời ra vẻ ngán ngẩm:

- Ông bình tĩnh! Tôi sẽ từ từ kể rõ đầu của tai nheo. Lúc đó hẳn ông sẽ còn tức hơn cả tôi nữa!

Tôi không tỏ thái độ gì hoặc nêu thêm ý kiến gì, rần bình tĩnh đón nghe. Thầy Thời kể tiếp câu chuyện.

Mọi người nhất loạt cổ vũ nhau hy sinh bỏ việc nhà để khẩn trương tập hợp nhau lại tại nhà thờ với đầy đủ dụng cụ để quyết tâm đốn ngã, chặt bỏ và thiêu hủy cho bằng được cây da xà khổng nạn, nguyên có bao nhiêu tội. Tức giận là thế, quyết tâm là thế, nhưng lòng họ vẫn sợ hãi không biết rồi chuyện gì sẽ xảy ra cho mình khi động chạm đến một vật đã trở nên quá “linh thiêng”, một nơi cư trú của oan hồn chướng khí... như thế.

Khi một nhóm gồm nhiều phụ nữ tách ra làm nhiệm vụ giúp thầy Báu thu dọn mọi thứ đồ dùng để rời họ đạo trở về nhà thờ chính... thì có đến gần mười người đàn ông cời trần trùng trục với cả một quyết tâm cao ngất bàn tính cách hạ cây da xà.

Họ cử một người đàn ông lãnh nhiệm vụ chở thầy Báu trên một chiếc xe Honda đưa trả về cha sở.

Với thái độ phờ phạc thất thần và hết sức bệ rạc, thầy Báu -mặc kệ cho mọi người muốn làm gì thì làm, không hề phản đối- chẳng thiết chào ai một tiếng, lững thững bước lên xe và ra đi. Mọi người thờ phào khi cảm thấy họ đã thực hiện trót lọt xong 2 việc: báo cha sở và đưa thầy Báu tránh xa khỏi chốn nguy hiểm.

...

Nhưng... chưa đầy một giờ sau, người đàn ông lái xe Honda quay về nhà thờ Muồng Rền báo tin dữ: “thầy Báu đã bỏ trốn!”. Người đàn ông hót hãi kể:

- ...đi được gần đến cửa Hòa Ngãi, cách nhà thờ chính vài cây số, thầy Báu xin dừng xe để đi tiểu. Vậy mà tôi chờ mãi không thấy thầy ấy trở lại. Tôi chỉ biết đi tìm loang quanh vớ vẩn thôi!

Mọi người sững sờ.

...

Vào lúc khoảng 9 giờ sáng, -tức sau khi ông giáo dân lái xe Honda báo tin chừng 30 phút-, trong khi một số giáo dân nhiệt tình tản ra đi tìm, một người trong nhóm đón hạ cây da xà phát hiện thầy Báu đang ra vô tình rụi ở căn chòi của mình như chưa hề đi đâu và cũng tựa như chưa hề xảy ra chuyện gì. Mọi người hỏi nhau: thầy Báu trở về nhà cách nào và làm thế nào có thể trở về nhà nhanh như thế? Hoặc giả một ông thầy Báu khác? Có người còn đặt giả thuyết người ra đi lúc này là một hình nhân nào đó không phải là thầy Báu?! Mọi việc trở nên rối rắm kinh khủng!

'''

Tạm gác chuyện đi và về... của thầy Báu, hãy nói sang chuyện đón hạ cây da xà.

Chuyện không đơn giản!

Không thể hiểu tại sao những người đàn ông giáo dân xứ này vốn xưa nay hiền như đất, thật như đêm, mộc mạc như những chú lính chì...bỗng nhiên hôm nay bỗng trở chúng; chỉ vì việc mé nhánh cho gọn để tiện đón hạ một cây da, lại có thể bất đồng ý kiến với nhau đến “chín người mười ý”, đến tính toán hơn thiệt đủ điều, đến cãi nhau âm vang dữ dội như thế! Tất cả 9 người lao vào nhau gân cổ lên cãi là cãi... cãi mãi cho đến tận trưa; ăn trưa vội vàng xong lại cãi nhau tiếp cho đến chiều... vẫn chưa đã, kéo nhau ra về mồm vẫn chưa ngưng ồm tỏi. Thế là một ngày trôi qua, “án lệnh” đã quyết, mà cây da xà thì vẫn cứ nhờn nhờn đứng trơ trọi ngạo nghễ như bất khả xâm phạm.

Hôm sau mọi chuyện vẫn xảy ra đúng như “kịch bản” của ngày hôm trước.

Hôm sau nữa, ấy là ngày thứ ba, tiếng cãi nhau vẫn chưa nguôi, ngược lại, xem ra có chiều hướng tăng lên đến độ có thể xảy ra xung đột nặng hơn; với búa, dao phay, xà-beng, cưa, đục, tầm bít đủ loại... sẵn trong tay, nếu xảy ra xung đột bằng tay chân, số phụ nữ đang quay quần nhau quanh đấy không ai không tin rằng sẽ có đổ máu. Thế nên tất cả phụ nữ đều lên tiếng khuyên can; kẻ khuyên chồng, người khuyên cha khuyên anh, kẻ khác khuyên em khuyên cháu... Dầu vậy tình hình vẫn không khá hơn, vì nhiều khi phụ nữ không làm dịu cơn nóng giận mà chỉ tổ... kích hoạt đàn ông hăng tiết hơn lên. Giọng nam giọng nữ hòa chung, tiếng cãi tiếng chửi, tiếng tru tiếng réo, tiếng tục tiếng thanh... mạnh ai nấy rống lên nghe ồn ào không thể tưởng!

Đúng vào lúc rất hỗn loạn và nguy kịch ấy của giáo họ Muồng Rền, một ông già mù bẩm sinh xuất hiện.

(1) Kiểu tóc “nửa con trai” của những cô gái ngổ ngáo, của những người phụ nữ gặp “vấn đề” trong đời sống tình dục.